George Vicesimus Wigram (1805 -1879)

George Vicesimus Wigram, după cum anunţa şi cel de-al doilea prenume al său, care în latină înseamnă „al douăzecilea”, a fost, în adevăr, cel de-al douăzecilea copil al lui Sir Robert Wigram, un bogat comerciant din Londra.

El s-a născut în anul 1805. De tânăr s-a înrolat în armata britanică. Întorcându-se la Dumnezeu în anul 1824(7), el avea să părăsească armata în anul 1826, pentru a studia teologia în Oxford, la Queen’s College. Ca fiu al unui tată bogat, el poseda anumite lucruri pe care ceilalţi colegi de studiu nu şi le puteau permite; de pildă, era singurul student care îşi permitea să aibă o trăsură decapotabilă. Era însă recunoscut ca având o inimă largă şi o mare putere de intuiţie.

În timpul studenţiei i-a întâlnit la Oxford pe James Lampden Harris şi pe Benjamin Wills Newton şi, mai târziu, în 1830, l-a cunoscut pe John Nelson Darby. Circa un an mai târziu, George Vicesimus Wigram a ieşit din biserica de stat, pentru a se retrage cu B.W.Newton în Plymouth.

Având posibilităţi materiale, G.V.Wigram a cumpărat acolo o mică clădire, în care aveau loc, în fiecare seară, întâlniri cu teme biblice. În timpul unei vizite a lui John Nelson Darby, fraţii au început să frângă pâinea acolo. Astfel a apărut acolo prima „Adunare” din Anglia, loc în care erau credincioşi care se adunau în acord cu gândul lui Dumnezeu, despărţiţi de tot ce era lumesc. Ei au făcut donaţii în cărţi, îmbrăcăminte şi mobilier, obiecte la care au renunţat pentru că le considerau lumeşti. întreaga adunare din Plymouth a fost plăcut impresio-nată de felul lor de a înţelege ieşirea practică din lume.

Deşi George V. Wigram a petrecut cel mai mult timp în Plymouth, prin el a apărut o adunare şi în Londra, după 1832.

În aceşti ani, G.V.Wigram s-a consacrat unei lucrări deosebite, editarea de concordanţe biblice, lucrare ce urma să vină în ajutor celor care aveau prea puţine cunoştinţe în limbile ebraică şi greacă. El a finanţat această lucrare din averea personală, despre care spunea cu modestie că: „a curs prin mâinile mele”.

În anul 1839 avea să apară „The Englishman’s Greek Concordance of the New Testament”, iar în 1843, „The Englishman’s Hebrew and Chaldee Concordance of the Old Testament”. Aceste două volume au fost retipărite continuu de atunci şi au fost de un real folos multor cercetători ai Bibliei, aducând o mare binecuvântare sufletului lor. Lucrările lui G.V.Wigram sunt în folosul întregii biserici până în ziua de astăzi.

George V. Wigram a fost un prieten statornic al lui John Nelson Darby şi l-a însoţit pe acesta în multe călătorii. In problema Betes- da din anii 1845-1850, el a luat cu tărie poziţie de partea lui Darby. Această chestiune nu pune la îndoială sinceritatea sau luciditatea felului său de a vedea lucrurile.

A fost redactorul revistei „The Present Testimony”, periodic ce a străbătut anii 1849-1873, fiind ca o continuare a revistei fraţilor „The Christian Witness”. În aceasta el a publicat mai multe din scrierile sale, redactate mai târziu în cinci volume (ultima în editura engleză la H.L.Heijkoop, Winschoten).

În anul 1873, pe când adunarea s-a lăsat influenţată de alte învăţături, el a renunţat la redactarea acestei reviste. Simţea că fraţii nu mai corespundeau chemării lui Dumnezeu. In urmă el făcuse următoarea remarcă: „Trebuia să susţinem adevărul în rugăciuni statornice pe genunchii noştri; acum însă nu mai are nici o valoare”.

În ce priveşte activitatea sa editorială mai amintim că lui i se datorează şi editarea, în anul 1838, a cărţii de cântări cu titlul: „Hymns for the Poor of the Flock” (Cântări pentru săracii turmei – vezi Zaharia 11.7).

Deoarece se foloseau şi alte cărţi de cântări, i s-a cerut lui G.V.Wigram să se ocupe în continuare de această temă. Astfel a apărut o nouă carte de cântări, cu titlul: „A Few Hymns and Some Spiritual Songs Selected 1856″ (Imnuri şi cântări spirituale selectate, 1856), carte ce a fost folosită până în 1881, când avea să fie revizuită şi extinsă sub pana lui John Nelson Darby.

Într-o formă transformată, aceasta este cartea de cântări folosită până astăzi în adunările de limbă engleză.

La mijlocul secolului în care trăia, George V. Wigram se ocupa cu vizitarea cercurilor de credincioşi care se formaseră în diferite locuri din Rheinland (Benrath, Hilden, Haan, Ohligs, Rheydt, Kettwig) în jurul lui William H. Darby şi a lui Julius Anton von Poseck.

În ultimii ani ai vieţii avea să facă vizite la distanţe mari, precum în Noua Zeelandă, în Insulele Indiei de Vest etc. Pretutindeni, slujba lui a fost deosebit de preţuită. Totdeauna ţelul său era de a sluji numai Domnului Hristos.

La 1 ianuarie 1879, Domnul l-a luat la El pentru totdeauna.